

Teaterledelsen blottet Teatret for de nødvendige Kunstnere, i alt Fald mangler de, der er der, ofte i høj Grad den Stil og den Dannelse, som i tidligere Tid var det kongelige Teaters Fortrin. Direktør Nielsen har maattet slaa ind paa Brugen af Elever, og han har nylig bemærket i sin ejendommelige Udtryksmaade, at han nok skulde stoppe Elevernes tomme Pølseskind, en Udtalelse, der ganske vist ikke vidner om Undervurdering af hans Evner som Sceneinstruktør — og de er vel ogsaa i flere Henseender fremragende —, men den vidner i alt Fald i høj Grad om, at Direktøren er ganske blottet for Forstaaelse af den nuværende kunstneriske Misere. Af Direktør Nielsens offentlige Udtalelser fremgaar ogsaa, at han har kaldt den Kunstanstalt, han skal røgte, for en gammel raadden Kasse; selv om han derved ogsaa tænker paa bygnings-tekniske Mangler ved det nuværende kongelige Teater, er det alligevel en utilbørlig Udtalelse og saa meget mere fældende for ham, naar man har det Indtryk, at han tillige tænker paa den kunstneriske Tilstand for Øjeblikket.

Med god Ret er det sagt, at Teatret under den nuværende Ledelse er gledet bort fra Forbindelsen med den levende Litteratur. Og det gælder ikke blot den nuværende danske Litteratur, hvad man jo nylig havde et Vidnesbyrd om i Forkastelsen af det Stykke, „Hævnen“, som nu gaar paa Dagmar-teatret og med Rette betegnes som en kunstnerisk Triumf for dette Privatteater. Men det viser sig ogsaa med Hensyn til det klassiske Repertoire. Man kan tænke paa den elendige Opførelse sidste Sæson af „Fruentimmerskolen“, eller man kan tænke paa, at Shakespeare og Schiller og andre Klassikere fuldstændig mangler paa Repertoiret. Man kan ogsaa tænke paa den afgørende Mangel paa dansk Litteratur: Hertz findes ikke mere, Hostrup er udgaaet, Ibsen og Bjørnson findes ikke mere, og en Række andre Forfattere synes at være ukendte for den nuværende Teaterledelse. Der er blevet sagt, at Teatret nu styres uden Principper, uden Plan, og lever fra Haanden og i Munden. Det forekommer mig, at naar man følger Teatrets Virksomhed og navnlig har oplevet den sidste Sæson, har man tilstrækkelig Illustration dertil; disse Udsagn er i Virkeligheden rigtige. Man kan vel sige, at i Øjeblikket er det saadan, at havde det kongelige Teater ikke Opera og Ballet, vilde overhovedet dets kunstneriske Præstationer maatte sættes langt under, hvad de private Konkurrenter præsterer. Hvad agter Undervisningsministeren at

gøre for, at Ledelsen af vort Statsteater atter kan hæves?

Ligeledes kunde jeg ønske at spørge Ministeren, hvad han agter at gøre i Anledning af de højlydte Klager, der er kommet offentlig frem med Hensyn til det kongelige Akademi for de skønne Kunster og dets Undervisning. Kunsthistorikeren Oppermann pegede nylig offentlig paa de negative Resultater, der foreligger med Hensyn til Akademiets Virksomhed, og Professor Oscar Matthiesen har i en Artikel i „Nationaltidende“ atter understreget, at Eleverne ikke fik tilstrækkelig Træning i den tekniske Side af deres Arbejde. Undervisning i Maling og Tegning og Kendskab til Malerkunstens Teknik; navnlig Farvekendskab, er yderlig slet; og Professorernes Forsømmelse af deres Undervisningspligt, navnlig deres Overladelse af Undervisningen til unge Assistenten, kritiseres skarpt. Det bliver paa-staaet i denne Artikel, at Eleverne i Aar og Dag ikke ser deres Professorer. Fra adskillige unge og yngre Kunstnere kom der straks Tilslutning til disse Klager. Var det da ikke rimeligt, at der blev nedsat en Komité til Overvejelse af Kunstakademiets Forhold? De sidste Aars skrækkelige Erfaringer i Retning af dysmorfistisk Kunst kan vel ikke lægges Kunstakademiet direkte til Last, og at Foraarsudstillingerne og Udstillingerne i det hele bliver tarveligere, vel heller ikke; men at Akademiet ikke har staaet som et Værn overfor disse Kunst-rædsler, som naaede deres Toppunkt i det saakaldte Pakkassemaleri, forekommer mig at være aldeles uomtvisteligt.

Den højtærede Kirkeminister vil jeg gerne spørge, om han ikke vil medvirke til en Nyordning af Rigsdagsgudstjenesterne. Den nedarvede Tradition er jo, at Rigsdagen aabnes med en særlig Gudstjeneste; og selv om det naturligvis er og bør være en frivillig Sag, hvem der ønsker at overvære denne Højtidelighed, har det hidtil været saadan, at ogsaa Ministeriet var repræsenteret ved denne Lejlighed. Ved den sidste Rigsdagsgudstjeneste glimrede som bekendt Ministeriet ganske ved sin Fraværelse. Jeg er meget glad ved det for flere af de Herrers Vedkommende, thi jeg var ikke særlig opbygget ved den Maade, hvorpaa et Par af Ministrene deltog i den forrige Rigsdagsgudstjeneste under Pastor Geismars Prædiken. Jeg, som havde det Uheld at sidde lige bag ved dem, var meget lidt opbygget ved at forstyrres af de Herrers private Snakken. Nu sidst var de alle borte, og Aarsagen var, at der samtidig var Statsraad. Det forekommer mig, at dette Sam-